

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 282/2013-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 378/2012 a jeho uznesením z 28. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2013 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 378/2012 a jeho uznesením z 28. januára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania (žalobcom) vedeného Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 26/2009, predmetom ktorého je žaloba o náhradu škody proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. V tejto veci okresný súd vydal 27. júla 2011 uznesenie, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, o ktorom sťažovateľ tvrdí, že ho nepodal. O opravnom prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu z 27. júla 2011 rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4 Co 116/2011 z 31. januára 2012 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie, konanie o ktorom však najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 378/2012 z 28. januára 2013 zastavil, a to z dôvodu neodstránenia nedostatku osobitnej podmienky dovolacieho konania vyplývajúcej z § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho konania (povinné zastúpenie advokátom v dovolacom konaní).

Sťažnosť podanú ústavnému súdu sťažovateľ odôvodnil okrem iného takto:

„Okresný súd v Bardejove svojím uznesením 5 C 26/09-24 z 27. VII. 11 zamietol údajný môj návrh na prerušenie tohto konania, ktorý som súdu výslovne nikdy nepodal, preto som sa odvolal, no krajský odvolací prešovský súd na toto moje odvolanie z 8. VIII. 11 nedal a svojím uznesením 4 Co 116/11-29 mnou napadnuté uznesenie prvostupňového súdu... bezvýhradne potvrdil. Preto zákonite muselo nasledovať dovolanie, ale iba na vady, keďže iné podať nebolo možné... Bol som... nemilo prekvapený, keď mi dňa 4. III. 13... došlo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 378/2012 z 28. I. 13..., ktoré je samý bluff a v ktorom výrok tohto súdu nemá vôbec oporu v jeho odôvodnení, ktoré je zavádzajúce a tendenčné a v ňom použitá argumentácia nebola dostatočne overená a podložená dôkazmi, včítane aplikácie v ňom uvedeného práva. Konkrétne: Ja som nikdy súdu nedal žiadny návrh na prerušenie konania, tak ani súd... nemal právo o ňom rozhodovať, lebo pánom žaloby som ja a nie súd, aby rozhodoval o tom, o čom on sám chce a nie o tom, o čo ho žiadam ja! Preto podmienky na podanie môjho dovolania tu boli splnené, takže súd mal

možnosť pokračovať v tomto konaní a ja som mu v tom nebránil. Ďalej namietam, že ja som si advokáta pre toto dovolanie zvoliť nemohol, keďže na to nemám dostatok finančných prostriedkov. Súd vyložene klame keď tvrdí, že ja som nepodal pre CPP Svidník žiadosť o právnu pomoc, lebo je tak v nej výslovne uvedené, zo dňa 12. 8. 12... Navyše najvyšší súd tu nedocenil Listinu ľudských práv – jej čl. 37 ods. 2 a ani Rezolúciu VZ-OSN z 10. 12. 1948!

Ďalej zdôrazňujem, že ja som §-30 OSP v ničom neporušil a ani mi z neho nevyplývajú žiadne konkrétne povinnosti a už za vrchol bezočivosti Najvyššieho súdu SR voči mne považujem to , že v dôsledku mojej nečinnosti a nerešpektovania právnej úpravy z mojej strany, zostal vraj nedostatok osobitnej podmienky dovolacieho konania podľa §-u 241 ods. 1 OSP neodstránený, keď ja som svoje dovolanie podal nie podľa tohto zák. ust. OSP, ale podľa §-u 237, kde bol súd povinný sa s ním vypořadať ex offo, bez toho, aby som niečo konkrétne namietal, aj keď s právnou pomocou, absenciu ktorej som tu ja nezavinil, ale CPP Svidník sporu s Najvyšším súdom SR a pretože ja som si svoje povinnosti v tomto ohľade splnil bezozbytku podaním žiadosti o právnu pomoc a nie žiadneho prípisu, ako lživo tvrdí Najvyšší súd SR!...

Som presvedčený, že moje základné a ľudské právo bolo tu zo strany Najvyššieho súdu porušené, lebo mojím šlendriánskym uznesením, ktoré touto cestou ústavnou sťažnosťou napádam zakryl nielen svoje nedostatky, ale hlavne súdom nižších stupňov...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1./ ... základné a ľudské práva I. K. K. boli v konaní o jeho dovolaní z 23. III. 12 uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 378/12 zo dňa 28. I. 13 a kauze vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 5 C 26/09, ktorej predchádzalo súdne konanie 4 C 1620/98 v zmysle ust. čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, porušené.

2./ Zrušuje nepravdivé, právu odporujúce a zmätočné unesenie Najvyš. súdu SR 5 Cdo 378/12 z 28. I. 13 v spojení s rozhodnutiami súdov nižších všeob. súdov a súčasne im tieto vracia na nové konanie a spravodlivé rozhodnutie.

3./ Priznáva I. K. K. spravodlivé fin. zadosťučinenie vo výške 10 tis. EUR..., ktoré je mu povinný Najvyšší súd SR zaplatiť najneskôr do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

4./ Ukladá NS-SR uhradiť aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to v lehote 15-tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu. “

Sťažovateľ zároveň uviedol: „Pre svoje slabé sociálne postavenie ako plebs si ja advokáta zo svojho ani pre toto dôležité konanie pred Ústavným súdom SR nemôžem zaplatiť zo svojho. Preto apelujem na tento súd, aby mi ho ex offo a na štátne útraty určil sám, a to na základe Rezolúcie VZ-OSN z 10. XII. 1948 a ústavného zákona č. 23/91 Zb. – jeho Listiny základných práv – jej čl. 37 ods. 2...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 378/2009 a jeho uznesením z 28. januára 2013, v ktorom podľa názoru sťažovateľa výrok nemá oporu v odôvodnení a ktoré je zavádzajúce, tendenčné a v ňom uvedená argumentácia nebola dostatočne overená a podložená dôkazmi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inšancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci

všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže o dovolaní konať. Zistil, že tieto podmienky konania nie sú splnené.

Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O. s. p.).

Ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia, pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodari nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O. s. p.).

Dovolateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní je možné odstrániť tým, že si dovolateľ zvolí kvalifikovaného zástupcu a k dovolaniu pripojí jeho plnomocenstvo. Ak tak neurobí, a to ani na výzvu súdu, súd dovolacie konanie zastaví.

V danej veci dovolateľ právnické vzdelanie nemá. Súd prvého stupňa ho preto vyzval na odstránenie väd dovolania vrátane doloženia plnomocenstva pre advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), pričom bol poučený podľa § 30 O. s. p. Dovolateľ sa prípisom zo dňa 13 augusta 2012 obrátil na Centrum právnej pomoci, kancelária Svidník, o čom upovedomil i prvostupňový súd. Na dopyt súdu, adresovaný Centru právnej pomoci, bolo oznámené, že žalobca v súdnej veci nepodal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, do kancelárie boli doručené len dva listy od žalobcu, uvedené ako „predbežný zoznam káuz“. V inej veci žalobcu (vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4 C 52/2003) nebol žalobcovi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci, pretože nesplnil jednu z troch podmienok na poskytnutie právnej pomoci a to podmienku materiálnej núdze.

Najvyšší sud Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade zodpovedal postup súdu prvého stupňa ustanoveniu § 30 O. s. p. v znení od 1. januára 2012. Právny názor, že od tohto dňa rozhoduje o žiadostiach o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie (aj o tých žiadostiach, ktoré boli podané pred týmto dňom) Centrum právnej pomoci, zodpovedá zákonu. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň konštatuje, že v dôsledku nečinnosti žalobcu a jeho nerešpektovaniu právnej úpravy, zostal nedostatok osobitnej podmienky dovolacieho konania vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p. neodstránený. So zreteľom na uvedené, zastavil konanie o dovolaní žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 243c O. s. p. v spojení s § 241 ods. 1 O. s. p. a § 104 ods. 2 O. s. p.).»

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Ako zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľ podal dovolanie bez toho, aby bol v dovolacom konaní právne zastúpený.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, podľa ktorých ustanovení procesnoprávneho predpisu postupoval, čo zisťoval, čo považoval za preukázané a na základe čoho v konečnom dôsledku rozhodol.

Správne najvyšší súd ozrejmil, že o podanom dovolaní je možné konať iba v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok požadovaných pre takéto konanie. Skúmal teda, či tieto podmienky sú splnené. Zistil pritom, že jedna z podmienok podľa § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nie je splnená, a to konkrétne, že sťažovateľ musí byť v dovolacom konaní právne zastúpený, pretože sám nemá právnické vzdelanie. Najvyšší súd taktiež zisťoval, či okresný súd (v rámci úkonov vykonávaných pri podaní dovolania) urobil opatrenia na odstránenie nedostatku, ktorý bránil v ďalšom konaní o podanom dovolaní, a ako to uviedol v odôvodnení rozhodnutia, prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, t. j. dal sťažovateľovi priestor na odstránenie nedostatku s poučením, ako má postupovať v zmysle platnej právnej úpravy, avšak napriek tomu zo strany sťažovateľa k jeho odstráneniu nedošlo.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ tým, že napriek výzve a zákonnému poučeniu neodstránil nedostatok spočívajúci v nesplnení zákonnej podmienky vyžadovanej pre dovolacie konanie nedal najvyššiemu súdu inú možnosť, iba dovolacie konanie v súlade so zákonom (Občianskym súdny poriadkom) zastaviť.

Z napadnutého rozhodnutia pritom nevyplýva žiadna svojvôľa, resp. neodôvodnenosť záverov najvyššieho súdu, ktorý rozhodol plne v intenciách príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku spôsobom, ktorý neodporuje zmyslu ani účelu označených ustanovení.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnil, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv aj postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, čo však zo sťažnosti priamo nevyplýva (nasvedčuje tomu aj označenie „porušovateľa“ práv sťažovateľom, za ktorého označil iba najvyšší súd, a dovolacie konanie, resp. rozhodnutie o dovolaní), pre úplnosť je potrebné dodať, že vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 26/2009 a jeho uzneseníu z 27. júla 2011, ktorým neprerušil konanie, ústavný súd nemá dostatok právomoci na jeho preskúmanie, a to vzhľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu. Sťažovateľ teda mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, a tento aj využil, čo vzhľadom na princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu by ústavný súd musel pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 116/2011 a jeho uzneseníu z 31. januára 2012 by zase bola sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, a to z dôvodu absencie akejkolvek možnosti zásahu krajského súdu do označených práv sťažovateľa v danej veci.

Podstata sťažovateľovej námietky spočíva v tom, že tak okresný súd, ako aj krajský súd rozhodovali o návrhu na prerušenie konania, o ktorom sťažovateľ tvrdí, že ho nepodal, a teda ani nebolo o čom konať. Je teda zrejmé, že ak by aj sťažovateľ prerušenie konania nenavrhol a výsledok napadnutých konaní všeobecných súdov (tak prvého, ako aj druhého stupňa) je zhodný s predstavami sťažovateľa, nemohlo logicky dôjsť k zásahu do jeho práv. Ani samotný fakt, že všeobecný súd by konal o návrhu, o ktorom účastník konania tvrdí, že ho nepodal, nemôže sám osebe bez ďalšieho predstavovať kvalifikovaný zásah do základného práva alebo slobody.

Uvedené by bolo dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami (rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, pozri čl. 127 ods. 1, 2 a 3 ústavy) vrátane žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2013